

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];
PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; OSCAR

MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]

Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gràfics de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL, s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Roig

Enginyer i escriptor

Temps de conseqüències

DE FIL DE VINT

Contra
els
fanàtics

El xivarri informatiu generat per les obres d'arribada del tren d'alta velocitat no m'ha impedit escoltar les declaracions del president de l'empresa constructora que dirigeix i integra aquestes obres. Encara que intentava amagar-ho, feia aspecte de desesperat. Com el senyor Morlán. Els informatius mostren gent protestant, indignada. En el meu cas, com que no sóc usuari de Rodalies, la vergonya supera la indignació. Aquest senyor de l'empresa constructora de que els parlo va dir coses significatives, com ara que la seva empresa havia suggerit fer les obres amb una altra tècnica –ja que les autoritats s'havien encaparrat a voler fer passar el túnel per aquells indrets tant complicats–. El seu suggeriment, però, no havia estat escoltat. Exasperat, assegurava que aquesta era l'obra més complexa que mai havia dirigit.

EMPRENAR-SE ARA PER LES CONSEQÜÈNCIES que comporten aquestes obres és tan grotesc com enfadar-se perquè es té febre, i oblidar la malaltia que l'ha originada. Veure per televisió determinats governants catalans, alcaldes, etc., amoïnats principalment per les repercussions electorals, protestant indignats, observar com, tot ajudant-los a desviar l'atenció, el periodisme barceloní els fa cas i carrega contra Madrid, és de dement. Assenyalar fora, quan els responsables del desgavell estan perfectament identificats i localitzats a tots i cadascun dels consistoris de l'àrea metropolitana de Barcelona, diu molt poc de la nostra intel·ligència col·lectiva. Perquè la història del traçat de l'alta velocitat a Barcelona hauria de ser motiu d'estudi. De com un país sencer es comporta com un adolescent estúpid. La història d'aquest traçat per la conurbació de Barcelona és la demostració palpable que hi ha països que, arribat un moment determinat, són capaços de beure's l'enteniment. Ni feia falta entrar a Barcelona per on s'hi entra, ni fer el recorregut que es fa pel Baix Llobregat, ni fer un túnel nou per creuar la ciutat, ni es necessitava per a res una estació a la Sagrera, etc. Podríem començar a creure en el futur del país si sortís algun polític i expliqués a l'electorat de l'àrea de

“Podríem començar a creure en el futur del país si sortís algun polític i expliqués a l'electorat de l'àrea de Barcelona (capital inclosa) que l'origen dels seus maldecaps no són Renfe, ni Adif, ni la ministra Álvarez. Que ells només representen la febre actual”

Barcelona (capital inclosa) que l'origen dels seus maldecaps no són Renfe, ni Adif, ni la ministra Álvarez. Que ells només representen la febre actual. Que els causants principals d'aquest desastre són les mediocres i amorals autoritats locals que aquests ciutadans escullen.

I QUAN ABANS PARLAVA DE VERGONYA ho feia perquè ara (i cada dia des de fa mesos) és el tren. Però un altre dia s'incendia l'Hospital de la Vall d'Hebron. A l'estiu, Barcelona es queda a les fosques. Les cues mèdiques han esdevingut estructurals. El sistema educatiu fa plorar. Les infraestructures són insuficients, i quan ens donen quatre duros els gastem demagògicament per recuperar peatges. La immigració està descontrolada i fa lleig dir que és excessiva i causa molèsties. Es fan opes incompetents disfressades d'interès nacional i, quan fracassen, diem que és culpa de l'anticatalanisme. L'aeroport se'l reparteixen els cacics de Barcelona utilitzant AENA com a intermediari i, a sobre, donem la culpa a Madrid... M'aturo?

HI HA PAÏSOS QUE SÓN UN PROBLEMA per als altres –Japó o França, per exemple, han estat, durant segles, una pedra a la sabata per als que els envoltaven–. Però n'hi ha d'altres que són un problema per a ells mateixos. És el cas d'Argentina. O el de la Catalunya d'avui. Països que pretenen ignorar que el principal causant de la seva desgràcia són, precisament, ells mateixos. I el fet que difícilment els països estiguin tocats per la sort em permet assegurar que el pitjor encara ha de venir. Acusin-me de pessimista, però si volen en tornem a parlar d'aquí a uns mesos. Perquè davant determinats reptes, quan s'està preparat, quan s'actua de manera competent, es pot ser raonablement, només raonablement, optimista. Altrament cal ser realista. Portem massa temps fent el burro –sostingudament, sense defallir–. I, a sobre, buscant qui és que, des de Madrid, ens fastigueja. Amb una gran inconsciència, no volem assabentar-nos que la realitat és punyetera, que les barbaritats acaben passant factura indefectiblement. A alta velocitat. O a poc a poc.

CRUSPINERA

Isabel-Clara Simó

He llegit un llibre excel·lent contra les religions. Contra 'totes' les religions. L'escriu un ciutadà britànic més català que molts dels qui se'n diuen, Matthew Tree, i es diu *La vida després de Déu*. Tree ha estudiat una pila de llibres –i no s'està d'afegir-hi les enciclopèdies i Internet, cosa que sovint amaguen els estudiants en els seus treballs acadèmics– i explica els orígens de les religions majoritàries, les seves implicacions polítiques i les innombrables crueltats que cometem. Malgrat que el tema és espinós, Tree es mulla, i diu, sense embuts: “Sé que la terra no és plana, que les vaques no volen, que l'Holocaust va ser un fet i que Déu no existeix”. El seu ateisme públic, però, no li impedeix de dir que tothom que tingui sentiments religiosos ha de poder resar tant com vulgui; la seva màxima ètica –que apareix en totes les religions i que mai no apliquen– és “no facis als altres el que no vols que et facin a tu”. No cal dir que abundem les ètiques sense Déu, i que, a finals del segle XIX, Nietzsche va fer famosa la consigna: “Déu ha mort!”.

També són indubtables dos fets que em semblen dignes d'estudi: un és la davallada, almenys a Europa, de les religions. Quan jo era petita –i això històricament és un granet de sorra– et parlaven de Déu tothora, a tot arreu, i el mot *pecat* estava sempre present en la teva vida; ara això no és així. El segon fet és que el Papa de Roma continua essent, malgrat l'afirmació anterior, la persona amb més poder de convocatòria de tot el planeta.

En qualsevol cas, un llibre molt ben escrit, amèssim i valent, com tots els de Matthew Tree, el nostre *guiri* predilecte.

DES DEL MOLÍ

Pèrdues

Maria de la Pau Janer

Extraviar l'equipatge en un aeroport s'ha convertit en una desventura ben possible. Aquest estiu va ser un autèntic disbarat de pèrdues. El meu germà, que havia anat de vacances a San

Francisco, va tornar amb els ulls plens i les mans buides. Li perderen la maleta, que no va recuperar fins tres setmanes després del retorn. Hi duia regals, alguns records de la ciutat, música. Va tenir un disgust. La sensació que li havien robat un tros d'existència a l'aeroport. Nosaltres som també les nostres coses. Ni que sigui una mica. Els llibres que llegim, la roba que ha arribat a adquirir les formes del nostre

cos, els objectes que sempre ens emportam, perquè formen part del món petit que va amb nosaltres.

Una amiga argentina de la meua neboda, que venqué el mes d'agost de Buenos Aires, disposada a passar una temporada a Barcelona, va haver de comprar-se quatre samarretes i un banyador, perquè li extraviaren l'equipatge. Hi duia un rellotge de plata que son pare li regalà, quan acabà els estudis universi-

taris, les arracades que més li agradaven, obsequis per a la família que l'acollia. Ho recuperà tot dos dies abans de tornar-se a embarcar.

Iberia ha de pagar set-cents onze euros amb vint-i-vuit cèntims a una senyora perquè li va perdre el gat –a Mallorca, en diem moix–. L'animal es diu Pancho, té tres anys, és de color marró que tira cap al taronja, i pesa més de vuit quilograms. La seva gàbia

va aparèixer buida a la cinta transportadora de l'aeroport d'Eivissa. Un maletier digué que l'havia vist voltant per l'aeroport. Des del dia vint-i-nou d'agost, no l'han tornat a veure.

Em fa gràcia la xifra de la indemnització. Em pregunto si té algun significat. No és una quantitat rodona. Què determina els onze euros amb vint-i-vuit cèntims? Preguntem-ho a Iberia.